அன்புள்ள லலிதா, அவர்களுக்கு, இத்துடன் எனக்கு அம்பாள் க்ருபையால் தெரிந்தும் இனிய, பாட்டுக்கள் மனதில் தோன்றியது போல, (தோற்றுவத்தது போல) எழுதி அனுப்பியுள்ளேன். தாங்கள் வெப் ஸைட்டில் போட்டுக் கொள்ளவும்.

காமாக்ஷி தாயே, என்று நாவினிக்க, அழைத்து, மன அமைதி பெறும் எனக்கு, அவள் ஜெஸிக்குடும் வைரரூபமாக தோன்றினாள். ஒரு நாள், இங்கு உள்ள அம்பாள் கோவிலில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. அதற்கு என்னால் போக இயலவில்லை. சிறிது நாட்கள் கழித்து மண்டலபூஜை நடந்து கொண்டிருந்த போது போக சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அப்போது, எனக்கு இன் அறிமுகமே இல்லாத போற்றி என்னைப் கூப்பிட்டு உங்களை அம்பாள் எதிர்நோக்கி இருக்கிறாள். கும்பாபிஷேகப் ப்ரசாதம் எடுத்து வைக்கசொன்னாள் என்று கொடுத்தார். நான் பூஜைக்குக் கொடுத்து விட்டு வந்தேன். அன்று செவ்வாய்க்கிழமை - அடுத்த செவ்வாயன்று அதியம் ஒரு சாமைப்பாம்பு, எனது வீட்டு ஸ்போர்ரூமில் ஒரு ப்ளாஸ்டிக் கவரை வாயில் கவ்வி, ஆட்டி காண்பித்து விட்டு மறைந்தது. சலங்கை சப்தமும் கேட்டது. பிறகு நான் வந்து எனது

ப்ராயரை திறந்தபோதுதான், அதே போல கவரில் அந்த ப்ரசாதம் வைத்துவிட்டு இட்டுக் கொள்ளவில்லை என்று உணர்ந்தேன். உடனே அன்று சுத்தமாக குளித்து சந்த்யாகாலம் விளக்கேற்றிவிட்டு, நானும் எனது குடும்பத்தாக அம்பாள் ப்ரசாதத்தை இட்டுக் கொண்டோம். அன்று தொடர்ந்தி, மறுநாள் வரை அம்பாள் குன்னியூரில் காக்ஷி கொடுத்து, விதம் விதமாக கோலத்தில் ~~அ~~ளைக் காண வைத்து பாட வைத்தாள். ஏற் இரவில் தோன்றிய காக்ஷிகள் எத்தனை, பாடல்கள் எத்தனை. உறுக்கம் இல்லை ஆனாலும் உடம்பில் சேர்வில்லை. இன்றளவும் நினைக்க நினைக்க, இன்பமும், அவளது கருணா கடாக்ஷமும் என்ன என்று சொல்ல. என் தாயும், அவளே, உற்றாமும், சுற்றாமும் அவளே. எனது உலகமெல்லாம் அவளே. எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும், அவளை மறவாத வரம் வேண்டும். சுறுக்கமாக குறிவிட்டேன், ஆனால் சொல்லச் சொல்ல வளரும் அவள் ஆடல். ஜெய் ஸ்ரீ காமாக்ஷி. மஹா பெரியவர், க்ருபை, என்றும் மனதால் வேண்டும், நந்தினி க்ருஷ்ணன்